

Moja priča

I ako se prepoznaš u mojoj priči,

Ja ću te prigrliti i zajedno ćemo

Izaći na put prepun Svetlosti !

Volim psihologiju!

Od detinjstva su me opterećivali međuljudski odnosi!

Promenljiva raspoloženja u porodici, moje detinjstvo prošarano suzama i strepnjom, ponekad strahom od gubitka, retko i smehom. Prestrogi otac i tragedije kroz koje je moja mama prolazila od mog prenatalnog perioda do moje treće godine, ostavile su trag u mojoj duši i večnu setu u mojim očima, a znamo da je detetu to najvažniji period...Bila sam jako osetljiva devojčica, preemotivna, plačljiva. Znala sam da stanem na stolicu i gledam svoj lik u visoko postavljenom ogledalu na zidu naše sobe. Uplakane oči deteta od četiri godine, sa pitanjem : Ko sam to ja? Zašto niko nema vremena za mene? Zašto me kažnjavaju? Često sam plakala i kasnije, kada bih naišla na nerazumevanje okoline. Te suze su me upravo spašavale i otapale ledeni teg na mom srcu, davale privremeni osećaj lakoće i nadu da se sve neće ponoviti, a ponavljalo se sve dok nisam donela odluku da raspetljam čvorove i savladam uspone. Donela sam odluku da se ne okrećem, da saznam prave uzroke i da se suočim sa strahovima, krivicom, da upoznam pravu sebe. Ali nisam znala kako.

Sve me je to opterećivalo. Zato sam rano postavila sebi cilj da jednog dana moram da odblokiram te energije u svojoj duši.

Život me je odveo na studije ekonomije i turizma i radila sam sa ljudima čitav život, ali uvek sam želela da se vratim na početak svog sna i bavim se psihologijom, jer tu leži ključ svega. Kada su tanane niti duše rasterećene i oslobođene tada čovek postaje zdrav u celini na emotivnom, mentalnom i fizičkom nivou.

Preosetljivost me je pratila čitavog života, mada sam ja to vešto prikrivala prevelikom mentalnošću. Uvek su za mene govorili da sam racionalna, hladna i da čvrsto stojim na zemlji. Da nije tako, samo sam ja to znala. Malo je njih bilo koji su imali ključ da otključaju vrata moje duše.

U jednom periodu, pre petnaest godina, počela sam da osećam veliku težinu u predelu grudnog koša, tačnije, u predelu srčane čakre (timus), baš kao da su mi emocije prenatrpane i zaglavljene. Tada su mi konstatovali astmu, mada ni na šta konkretno nisam bila previše alergična. Sa sobom sam uvek nosila ventolinsku pumpicu. Usledili su učestali napadi panike, teskoba, iracionalni strahovi, pa uz to i pad imuniteta, a život ne čeka jer porodica i obaveze su tu. Teško je bilo uskladiti posao prepun odgovornosti na jednoj strani, funkcionisati na svim poljima i uskladiti sve kao da je u najboljem redu. To je bio period u mom životu kada telo više nije moglo da prima negativne percepcije i da ih skladišti. Bilo je toga previše, od stresova na poslu, familijarnih dešavanja, raznih emotivnih povreda...Napadi panike i gušenja su me preplavila. Izbacivala sam to iz sebe aktivnim plivanjem i fizičkom aktivnošću koliko sam mogla. U međuvremenu sam koristila homeopatske kapi i bilo mi je lakše, ali ne dovoljno dobro. Zapravo, poboljšanja su bila privremena.

A onda se dogodila energetska psihologija...Studirajući, prošla sam i sama kroz energetske čišćenje mojih zablokiranih emocija. Vrh ledenog brega u mojoj duši se otapao. Naučila sam kako da oprostim i otpustim ljude iz svog života, da ih razumem. Da im ne dozvolim da me više povredjuju, jer su oni deo mene. Naučila sam da se radujem i zahvalim svemu i svima, meditirala sam i spoznala sebe. Osvestila sam šta znači biti srećan istinski i da moja sreća ne zavisi od drugih. Nemam više astmu. Potpuno sam u balansu. Strahovi su davno prevaziđeni, radujem se i živim u skladu sa sobom, opuštena sam, pronašla sam svoju svrhu.

Dišem. Srećna sam. Postojim. Zahvalna sam!